

Bob Eggermont

ALSOF EEN STER KAN BLIJVEN STIJGEN

- DEEL 1 -

www.bestelmijnboek.nl

© 2021, Bob Eggermont

ISBN 978-94-6247-227-3

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bob Eggermont

ALSOF EEN STER
KAN BLIJVEN
STIJGEN

1
Deel

Neecobus die door zijn ouders was afgestaan binnen het eerste uur na zijn geboorte omdat hij als een mislukte bloemkool lelijk bleef liggen, zou na het dichtslaan van de definitieve deur elk uur mooier worden tot hij als een knappe baby met ingetrokken beentjes in de glazen uitverkoop-ruimte als enige die week zou belanden. Zusters met kromme ruggen, priesters op rust en gezinnen met al acht onhandelbare kinderen kwamen met het natte geld in handen een mogelijk koopje doen. Het geprivatiseerde ziekenhuis met de uitstraling van een vervloekt herenhuis had er goede hoop in om voor het begin van de week van het ventje af te geraken, desnoods zonder winst. Als goed hijgend volk kropen ze rond de linnenberg van doeken en pampers waarop de baby met gesloten oogjes rillend wachtte op de weegschaal en de handen die hem naar het normale leven zouden begeleiden. De hoekige zusters in het zwart haakte al na een rondje kijken af, ze vonden het geribbeld hoopje vla teveel op een dierenjong lijken. De priester wachtte de moeilijke komst van de arme drieling nog even af en het gezin besloot kuchend en hoestend in zijn richting om voor een eigen kind te gaan, het eerste normale. Verweesd bleven de rokende vroedvrouwen zitten met het amper uit zijn ogen kijkende ding. Met een eerst te koop en later met een gratis mee te nemen foto op de website probeerde ze in een allerlaatste poging van dit wonder verlost te worden. Maar er kwamen een weekend lang geen reacties, likes of vragen over zijn gewicht of mogelijke intelligentie. In de winter zouden ze hem zonder uitleg levend in de beerput hebben gedumpt maar in de zomer was het te druk rond het huis. De ergste optie drong zich op tijdens het crisisberaad op maandagochtend, 1 van de vroedvrouwen op de befaamde afdeling diende hem mee te nemen, op te voeden, te dumpen, door te verkopen aan onvruchtbare stellen, circussen, eenzame wandelaars met een goed verhaal. Om de onderlinge beslissing kort af te knellen werd het lot van de plots wakkere knaap beslist met strootje trekken. Met de gordijnen dicht en het geluid van een drumroffel op de gsm trok Linda Quiswater het kortste houtje uit de vuist. Jij bent de klos, succes.

Beschaamd, en met het kleine leventje tussen een tapijt gewikkeld liep ze de parking over naar de bushalte. Zonder schaamte nam ze de veertien halte route naar huis. Iedereen in haar buurt dacht dat het een klein, gestraft hondje be-

trof. Met nog meer twijfels dan bij haar scheidingen. Wat moet ik met jou ? De meest grappig denkende vader vond dat het nu wel kon, na de aanvaarde Jacob als voornaam moest er een tegenpool komen. De titel mocht hij houden maar een hem alles lerende vader kreeg hij niet. Zonder dat ze aan iemand verantwoording moest afleggen dumpte ze het hongerige kind in de bossen, 2 uur rijden van haar huis. Hopelijk eten de everzwijnen hem op, loopt hij leeg als een uitgeknepen pak melk, rolt hij in de stromende beek, verdrinkt hij in het ondiepe water, sterft hij van de schrik of de kou, gekneld in een mollengat of boomstronk. Gelukkig werd de kleinste Kobus gevonden voor de hongerige nacht door een zonderlinge vrouw die wist dat hij van het ziekenhuis kwam. Die in een tuinhuis woonde en vlinders at als ontbijt. Net als met de andere 50 vondelingen zocht ze met het kind onder haar wollen jas een dure gevel op. Iets over middernacht belde ze aan met een lange vinger, en als de nog kinderloze vrouw dan het schattig kijkende baby'tje vond zonder kleertjes aan was de goede heks natuurlijk gevlucht als moeder natuur. Meteen betoverd ontfermde het gezin zonder kinderplannen zich zonder smetvrees om het stumpertje. Hij zou normaal gewaardeerd opgroeien, in iets rijkere omstandigheden dan u of ik. Zonder iets te weten van het afstotend gedrag van de natuurlijke ouders met hun latere misvallen gaven ze de jongen een eigen naam. Rocco Dean Sommers. Vernoemd naar twee Belgische zangers en een Amerikaanse acteur. Met zo een sterke naam en zo een slimme, succesvolle ouders vielen de kleuterjuffrouwen massaal voor zijn onwetende charmes. De mama was een geprezen dierenarts, ze gaf jaarlijks lezingen in Toronto en Vladivostok en was het laatste redmiddel van wel vier dierentuinen. De papa was een geprezen, ambachtelijke en hippe horlogemaker die vooral voor het Midden-Oosten nooit door iemand anders bedachte collecties maakte.

Letterlijke droom-uurwerken met een lachende zon en een slapende maan als wijzers en met oplichtende sterren binnenin die meer licht gaven dan welke smartphone dan ook. Rocco die met de kont vol boter de beste scholen en vriendjes voorgeschoteld kreeg, die uitmuntende kleren mocht dragen en raad kreeg van iedereen die hij bekeek werd naarmate de volwassenheid steeds stiller en mysterieuzer. De A-klasse meisjes die hem jaren vertroeteld hadden, die

niks liever deden dan door zijn eindeloos zwarte hardos te graaien om de tijd te dooien lieten hem nu bewust uit hun vingers en toekomst en glijden. Zelfs de Internationaal bekende ouders voelden een vervreemding, een kloof zonder ruzie, voor het eerst sinds de ontferming over hem voelde ze dat hij niet van hun was. Hij was komen aanwaaien als een geschenk wat je niet zelf hebt gekozen. Hij was niet uit haar geknipt, niet uit haar gehaald als een warm, knisperend brood. Hij leek na jaren zijn ouders te hebben bekeken aan tafel zelf tot het besef en de conclusie gekomen dat hij in het verkeerde nest woonde. Er klopt iets niet, ze hadden een ander bekkie. Het op hem wachtende geld als slijk, zijn eerste auto, een blauwe Mustang met een strik rond, de kans op een hoog betaalde baan zonder papieren keerde hij de rug toe nog voor het hem aangeboden werd. Nog voor het gehypt schoolbal en het kiezen van een best bij je liggende danspartner liet hij een getypte brief achter op de plaats waar ze hem hadden gevonden. Beste, bewoners van dit huis, al weken lees ik jullie pratende ogen, het is een loop, een terugkerend patroon van oogbewegingen, van heel gericht knippen. Twee keer links kijken, naar onder, een knikje naar boven en een lange rechts, er valt niets uit af te leiden. Dacht ik, tot ik alle handelingen invoerde in mijn wetenschappelijk pc-programma. En na een nachtje broeien en piepen rolde het resultaat uit de printer. Jullie hebben mij perfect opgevangen al die tijd, jullie hebben mij slim gemaakt, gelukkig waar nodig, maar wij zijn geen bloedverwanten hoogstens vrienden. Mijn echte ouders pruttelen intussen verder in hun eigen karma-veld, ik hoef ze nooit meer te spotten. Als je dit leest ben ik al onderweg naar god weet waar, ik heb alleen kleren en mijn zelf gespaard geld bij me. Bedankt voor de aanzet, voor de start van me leven, het ga jullie goed, maar nu moet ik zelf het roer beroeren, de wind in de zeilen blazen, dus ik ga, wuivend handje, getekend Rocco.

De ouders zakten door de knieën in de richting van Mekka. Met een zeker begrip en een vuile woede, met een lege achterblijvende stoel en een lege bankrekening op zijn naam, met weken vol vragen en uitblijvende antwoorden. Met het uitvlucht dat hij in het buitenland zou gaan studeren zijn kochten ze een paar jaar tijd om de waarheid misschien anders te kunnen brengen. Als hij niet opzoek ging naar kieskeurige dumpers van ouders waar ging hij dan naar opzoek ?

Met de gratis boemeltrein door het naaldbos en met 1 veel te zware koffer trok hij naar de filmstad. Met het meisje die hij normaal zou kiezen voor het bal tussen zijn oren keek hij naar de punten, de snel voorbij flitsende haltes, de krantlezende Italianen, de naar de grond luisterende kinderen met witte oortjes in. Een donkere aalmoezenier met een geel rieten hoedje op en een nog donkerdere baard ging met biddende handen voor Rocco zitten. Hoe maakt u het jongeheer ? Ik ben Maurice Nightingail. Dat gaat, ik ben Rocco Dean Sommers. Wat een naam ! U bent vast onderweg naar de filmstad, dat kan haast niet anders met zo een knaller van een naam ? Das juist, u ook ? Nee, ik ben onderweg naar de gevangenis, men heeft mij daar nodig, enkele tot levenslang veroordeelden willen met mij praten over God en hoe een mogelijke vergeving precies in zijn werk gaat. Ik heb er zin in, het is een prachtige week geweest, de zomer is uitgekomen en ik ben blij met deze nieuwe werkplek. Iedereen kan je geluk zien eerwaarde, het siert je. Zijn je ouders er niet bij om je te steunen of zijn het van die universitaire mensen ? Het zijn slimme, ondernemende mensen, zeer zorgzame mensen mag ik wel zeggen. Maar dat verandert niets aan het feit dat ik te vondelingen ben gelegd. Mijn laffe verwekkers, mijn echte ouders zoals je wil, hoop ik nooit gezellig tegen het lijf te lopen, zoals met u op deze hardwerkende trein. Oh, hebt u dat net ontdekt ? Wat zonde, misschien weten ze in het ziekenhuis wel meer te vertellen over de hoe en de waarom ? Laat maar gaan, ik hoor zo slechte verhalen van hoe ze daar 18 jaar geleden te werk gingen. Horrorverhalen waar inclusief het personeel aan meehielp. Een dichtende pot met rottigheid. Zo goed als elke week zouden daar lelijke en moeilijk wakker te krijgen baby's zijn achtergelaten door kritische koppels. Het gluisperige personeel nam er om de beurt eentje mee als een vervroegd kerstpakketje.

Sommige werden slapend begraven, verkocht als speeltje, slaafje, boksbal of achtergelaten op de stoep bij de rijkst ogende villa net als bij mij. De zusters en de latere broeders van liefde zouden dit boeltje in enkele jaren hebben uitgedund tot een normale instelling. Dus je bent gewoon weggewandeld van alle rijkdom die je te wachten stond ? Ik wil niet meer leven in de voor mij opgeblazen bubbel eerwaarde. Ik wil het knap alleen doen. Maurice die altijd keek alsof hij iedereen begreep en bewonderde kon niks anders dan Rocco die blik te geven die zelfs de

gevaarlijkste gedetineerden deden blozen. In een tweede reactie dook hij in zijn leren heuptas, waarschijnlijk naar een Snicker grijpend maar hij haalde een houten kruisje uit de rits niet groter dan een vingerhoedje. Hier, steek deze maar in je diepste broekzak, dan heb je mij en de heer altijd bij je. Rocco deed het uit beleefdheid. Om het gesprek te laten doodbloeden keek hij hoe de chronisch hoestende trein het woud al daverend uitvloog. De bewoonde wereld dampend in de verte als een net gescheten drol en de volgeladen eerste halte vol schuifelende mensen boden zich later dan de planning aan. Maurice die langer leek door zijn mantel veerde recht. Dit is mijn halte, hier moet ik eruit, ik wens je veel geluk toe jongeheer Rocco en hopelijk zie ik je fijn gezicht spoedig op het bioscoopdoek verschijnen. Zonder op een terugverend compliment te wachten verliet hij de wagon als eerste. Rocco had nog twee haltes te gaan. Met het beperkte internet voor de reiziger die over het algemeen toch voor een welaan geprezen internationale bestseller van een boek in de bewegende wachttijd ging speurde Rocco snel de twee gespikte namen van het lijstje van de eerwaarde op. Het bleken de zwaar beveiligde mannen te zijn die hij in contact zou brengen met de lord. Ticco en Grades, een Mexicaan met een Genkse tongval en een vervlaamste Hollander, beide goed voor zeven moorden, drie verdwijningen, meerdere aanrandingen, een tuinhuis vol wapens, een paar vernuftige druglabs en de nodige afpersingen in het havenmilieu. Beide als niet vrienden veroordeeld tot een levenslange opsluiting met slechts 1 venstertje en geen wandelingen.

Omdat ze op aarde geen tweede kansen meer uitdeelden probeerden ze nu via vlotte Maurice een voet tussen de hemelpoort te verzilveren. Rocco verfrommelde de kansloze namen en nam zijn eigen notities erbij. Via een wild levende achterneef van de vroegere cameraman van het spelprogramma- De voorlaatste kans tot succes- had hij het telefoonnummer bemachtigd van de op het eerste gezicht onbelangrijk lijkende kelner Roger Leemans die in het meest prestigieuze restaurant van de stad mocht werken via de toenmalige connecties van zijn vader zaliger. De leeftijdsgenoot van Rocco zou hem per direct bellen als er nog eens een verwaaide filmregisseur of een andere belangrijke knaap uit de filmindustrie stiekem zou reserveren per telefoon. Het zou zijn voet tussen de deur kunnen zijn naar een ontmoeting of een auditie voor een medium film. Rocco

kon een kamer huren in de buurt van de filmstudio's die normaal alleen voor studenten van het eerste en tweede jaar geneeskunde waren weggelegd maar de eigenaar bleek een kennis van de wild levende achterneef. Roc kon de ondermaatse kamer zolang als nodig huren. De gedeelde badkamer bevond zich in het midden van de gang. Hij vond alles best, zelfs de zenuwachtigheid op de gang. Terwijl hij zijn vetkuif terug naar het midden van zijn voorhoofd kamde hoorde hij de aankondiging van de volgende halte. Niemand stapte af, de in urine gedrenkte staart van de stad werd als een vergeten kind gemeden. Net voor de shake train de duistere overkapping bereikte vertraagde de trein louter toevallig ingesteld voor de eenzame dames achter enkel glas die als gecertificeerde astronauten wuifden naar ons, de aliens van mannen. De Engelse toeristen likten het venster wazig en de heren in pak noteerden de huisnummers die de moeite loonde. Rocco kreeg een vliegende kus van een Spaanse rolmops. Omdat de trein zeker drie minuten te vroeg arriveerde stopte hij piepend en klagend in de donkere buis. Het feit dat het perron leeg en verlaten leek veranderde niks aan de procedure. Het personeel ging als afgesproken een sigaretje doen, alleen de bestuurder hield zijn gezicht geheim en zijn cabine gesloten via de binnenkant. De perfecte moment voor een kaping. Maar wie wil er nu een al lang door de grote maatschappijen afgedankte trein op zijn laatste benen ?

Rocco ging ook in het opengezette deurgat staan, stak zijn witte filtersigaret aan met de flair waarmee een gangster zijn pistool in elkaar draaide en hij bekeek zijn zijden, blauwe instappers, die hij uit Parijs had laten overbrengen samen met een kameel kleurige jas, groene zijden instappers en onkreukbaar zwart ondergoed. Vet man. De vrouwelijke rooksters knipoogden naar deze veelbelovende reiziger. Hun zwarte, kleine tanden bleven buiten beschouwing. De mannen die wel hun onverzorgde meurbekken deelden keken liever naar de rondvliegende kranten die vannacht nog hadden dienst gedaan als deken, als muur tegen de opvliegende winden die je alleen nog op verwaarloosde perrons kan voelen. Ze keken naar de ondergekotste zitbank vol lege, ingedeukte halve liter blikken, de leeggeroofde drankautomaat, de nieuwe met spuitbussen bespoten wijzers op de stationsklok. De gebruikte condoms die hier als kruimels de geur bepaalden samen met de onder geplaste muren zorgden ervoor dat niemands sigaret

smaakten. Vies over vies. Kom we zijn hier weg mensen ! Alle peuken en opgerookte filters werden in het leeggedronken plastic flesje van de conducteur in opleiding Ward verzameld, alleen Rocco nam zijn stompje terug mee binnen in een metalen doosje. Volgens de gespeelde oma die hem nooit twinklend aankeek was Rocco een constante dromer, iemand die voorwerpen zacht als levende dingen beroerde. Een kind met de looks van een fluwelen Elvis, die meer over kleren nadacht dan over zijn verhaal waarmee hij de wereld moest overtuigen. Net toen de ruggen werden gekeerd naar de staart holde een dame op hoge witte hakken het achterbuurt-perron op met gevaar voor enkels, rakelings langs de rand van de sporen. Haar kaars rode jurk en haar hé wacht op mij lieverds zorgde voor een hartverzakking bij de omstaanders en een bijna hartaanval voor de puffende trein. Waar kan ik zitten schatten ? Euh, waar u wil juffrouw ? Betina Hot Rooster Shillings. Ze keek rond met haar hand leunend op de wenkbrauwen als een toek toek indiaan bij de dusty tracks om de eerste wagon te doorspeuren. Er was plaats genoeg bij het raam of uit het zicht maar ze kon niet anders dan met een uitgestoken paraplu naast Rocco te eindigen. Stoort het lieverd dat ik mij hier nestel ?

Wel, eigenlijk. Bedankt, ik ben helemaal stuk van dat eindje lopen. Ga je altijd zo chique gekleed naar de stad darling ? De naam is Rocco mevrouw, Rocco Dean Sommers. Meen je dat nu ? Ik ben al jaren opzoek naar een man, liefst niet te oud, met een gelijkwaardige naam aan de mijne, ik denk dat ik hem gevonden heb. Ze plooidde de paraplu dicht en gooide haar kapsel los. Ze was gerustgesteld. Neem jij vaker deze halte mevrouw ? Betina alstublieft, helaas wel, het kost mij elke keer een nieuwe outfit door de indringende geur maar ik kan het niet laten om telkens mijn oude schoolvriendin eventjes te gaan opzoeken voor ik naar de echte stad trek. Is zij een ? Een bloem van de straat, zeg het maar zoals het is ! Een gewaterde bloem die zelden een blaadje verliest. Ze is een held die onze levens een stuk veiliger maakt. Ze red ons vel. Elke meid hier, ik weet niet hoe het er elders aan toegaat, maar hier neemt elke bloem een bepaalde groep voor haar rekening. Loesje neemt bv de mannen boven de 70 voor haar rekening en Jill de venten boven de 120 kilo. Kinky Bertha neemt met plezier de zweters, de daklozen, de verslaafden en de haarberen terwijl Petrova de zweep laat knallen

voor de liefhebbers van pijn en kaarsvet. En je vriendin ? Die kwam er ook niet zo gemakkelijk vanaf hoor, zij mocht ook niet kiezen en kreeg de gehandicapten, de fysiek beperkten, de man met 1 been of arm, de verwijfde mannen, de klein geschapene, de slechtienden en de in termijnen betalende. Amai, zij heeft de grootste categorie, en wat is haar naam ? Waarom, heb jij een verborgen beperking ? Je bent nog veel te jong, te knap en te ambitieus om je tot dees soort van vrouwen te wenden. Maar als je het echt wil weten, haar artiestennaam is Basic Blond, maar ik mag Tessa zeggen. De kans is groot dat ze daarnet naar je gezwaaid heeft, naar jij in de trein weet je wel. Vaak leveren die passerende treinen wel dertig procent meer klanten op, 50 in de hete zomermaanden. Veel hangt ook af van de kwaliteit van de ramenwassers. Wil je niet weten wat ik in de stad verloren heb ? Tuurlijk wel. Net toen ze open kaart wou spelen ging de phone van Rocco af met een ringtone van Daft Punk. Ja, daar spreekt u mee ! Hij liet ze even zitten en ging twee bankjes verder op het tafeltje zitten.

Het was Roger Leemans, de kelner. Nee, ik heb geen pen maar ik onthoud het zowel. Wie komt er morgen ? Ja, die ken ik. En dat is zeker ? Bon, nou dan reserveert ge voor mij ook maar een tafeltje in de buurt. Over hoe laat praten we ? Tien na zeven, ik zal er zijn, bedankt voor het belletje, ja, dag Roger. Was dat Roger Leemans aan de lijn, de bekendste kelner van het land ? Ken je die dan ? Natuurlijk, waar denk je dat ik ga eten met mijn vriendinnen, niet in een baancafé, een cafetaria, een simpel frietkot of een plasteiken terras. Waarom belt die jouw op ? Ben jij der ook zo ene met overal connecties ? Roc negeerde haar opbouwende nieuwsgierigheid en liep de volgende wagon in waar iemand stiekem had gerookt. Maar ze volgde hem met haar paraplu op zen rug tikkend. Ga je mij nu ongemanierd behandelen ? Wat wil je weten Betina ? Wie jij daar moet ontmoeten ? Een nog knappere vrouw dan moi ? Een regisseur oké, het is de filmstad dus het lijkt heel gewoon, maar de grote verfilmers laten zich als zeldzame nachtvinders zelden spotten, laat staan vangen. Ze begon te lachen, uitgebreid, het volledig gebit tonend als een ezel. Ja, ja, ben jij der zo eentje ! Voor de eerste keer met de trein naar de city of movies, waarschijnlijk straks een perfect gelegen kamer hurend voor een spotprijs en alsof dat nog niet genoeg is ga je nu met een gouden boog om duizenden onzekere, startende acteurs heen om 1 van de nu al histo-

rische filmmakers face to face te ontmoeten in de meest perfecte omstandigheden. Als je slim bent wacht je tot na het tweede glas rode wijn, niet langer, want dan neemt hij je misschien niet eens meer serieus of vergeet hij alle mondelinge plannen. En wie is de gelukkige ? Meneer Troybender ? Mister Chen Wi Yang of Klaus Tropenmaker ? U bent goed op de hoogte juffrouw, wie is u persoonlijke favoriet ? Meneer Chen, zijn kijk op de liefde is ongezien rauw als vis, en alle films spelen zich af in ondergesneeuwde leefgemeenschappen. Ik hou van die lange stiltes, de potten altijd op het vuur, de onduidelijk bevroren gevoelens die ze voor elkaar ten koste van alles begraven onder het ijs zorgen in alle gevallen voor spetterende vrijscènes en knetterende ruzies met de bijl knap in het voorhoofd. Maar wie is het nu geworden ?

Toch geen nog bekendere ? Zeg dat het niet waar is jongens ! Toch niet meneer Nein alias the Rabbit Master ? De wie ? De rabbit. Ja, ik heb je wel verstaan ! Waarom noemen ze die zo, is hij van boeren komaf misschien ? Natuurlijk niet, beide woorden beschrijven precies zijn succesvolle manier van werken. Met 68 gedraaide films op zijn naam, 12 daarvan zelf geschreven, drie Oskars en negen nominaties en tieltallen prijzen en lintjes is hij de meest succesvolle prentenmaker van Europa. Vooral blijven klassiekers als 600 days with a frozen hart, WWW What, de gouden tempel van morgen en de kleinste dame en de grote meneer vertaald in de filmgeschiedenis gebeiteld. Wat was dat nu met die beide woorden ? Rabbit Master ? Konijn, omdat hij zijn films altijd tegen een onnodig snel tempo filmt en monteert. En meester, omdat hij net als Alfred de kunst van de suspense beheerst. Veel laten gebeuren in de geest maar alles in beeld heel klein en simpel houden. Wel is hij ? Rocco trok de paraplu uit haar handen. Ja, het is hem ! Hij heeft een tafel gereserveerd en ik zal in zijn buurt zitten. Heb je nog tips voor mij ? Neem mij anders mee ! Wil je ook gaan acteren ? Ik laat alleen peperdure foto's van mij nemen in mijn mooiste maanden van het jaar. Ik heb er de stem niet voor ! Gij daarentegen, gij klinkt als een jonge Tom Jones. Hoe denkt ge in korte tijd indruk te maken op mister Nein ? Rocco kwam vanuit de lucht vallen terwijl de dame haar plu weer uit zijn vingers trok. Dat meen je niet ? Die connecties van jouw doen zoveel moeite om je als een spits alleen voor de goal te brengen en dan blijkt je geen voetbalschoenen aan te hebben. Je staat hier nu

al met je mond vol stiften. You need a plan ! A good one ! Je hebt een paar goede openingszinnen nodig. Je eerste woorden moeten er meteen staan want een regisseur van zijn kaliber weegt elk woord als een zin. Heb je niet een paar tips voor mij ? Ik zou je eigenlijk in je eigen ongeluk moeten laten lopen, weet je dat ? Er klonk een piep en een ruis door de installatie alsof ze met knoppen aan het draaien waren. Beste reiziger, wij maken ons klaar voor onze eindbestemming van vandaag, station de filmstad, aan uw rechterkant. Bedankt voor uw vertrouwen in ons en hopelijk tot snel weer, maak er een fijne dag van, doe. Klik.

Slechte timing. Het ziet er naar uit knapperd dat we ons gesprek ergens anders zullen moeten voortzetten. Tenminste als je mijn goede raad wil meenemen naar morgen ? Ken je een fijne plek ? Hee ! Ze stak haar duimen op als de Fonz uit de serie Happy Days. Volg mie. Als een beetje een raar uitziende combinatie trokken ze het blinkend nieuwe perron over naar de muur met glazen deuren, het woord uitgang was verbannen. Rocco was over alles onder de indruk. De opgeblonken deurknoppen, de goudkleurige openbare toiletten, de goed bewaarde filmposters achter de vitrine, de iedereen groetende heren die de straat vertegenwoordigen, de kroonlantaarnpalen en de Poolse gaslampen die ondanks de zon zichtbaar een hele dag blijven branden, de vrouwen met een panterprint-wandelstok en de geruite gentels bewogen als bij een grote productie. Zelfs op straat wou men zich voor de publieke en hangende camera's profileren. Het verschil met de volgestouwde, doodnormaal geworden en met waterkanalen doorkruisten steden was groter dan de verwachtingen van Rocco. Alles gebeurde hier met klasse, met stijl en met flair. Dat ging van koffie drinken met de pink, een ijsje eten, praten met volume, wandelen over kasseien, zwaaien met beide handen, je jas vloeiend aandoen, de rekening vragen en betalen, de hond van de burenaaien, de stilte aanvaarden. Zelfs de schuine vliegende vogels, de als een koppeltje dansende duiven en de met hun kop draaiende poedels begrepen de inzet. Betina liep enkele meters voor de zwartkop uit alsof ze dringend de plas-sluizen diende te openen. Door haar wiebelende hakpootjes kwam ze bijna over als een nieuwe. Rocco had zijn rode zonnebril bovengehaald en werd door enkele tafeltjes met overlappende jongens nagekeken alsof hij een rokje droeg. De rij met wit geklinkerde terrassen waren niet goed genoeg voor madam, pas twee

straten verder wees ze naar de flink hoger gelegen tafels. Als een gebukte godin overwon ze de trappen en de wachtende ober. Gegroet samen, we hebben nog een tafeltje met zicht op de Japanse verdrongen theetuinen, is dat goed voor jullie ?

Zeker darling, voor mij een glas van je beste bubbels, Rocco wat wil jij ? Rood, een glaasje. Staat genoteerd. Bon, laat ik meteen met het goede nieuws in huis vallen, ik heb mijn volledige eindwerk rond de persoon achter de regisseur me-
neer Nein gemaakt. Ik weet dus gegarandeerd meer van de Rabbit Master dan de gemiddelde kritische journalist. Hier heb je een stuk papier en een pen, no-
teer mijn woorden maar. Nein is 65 jaar jong, getrouwd met de Zweedse Maria die nog steeds als belangrijkste stewardess van de maatschappij lange vluchten vliegt. Hij heeft twee kinderen van 26 en 19. De oudste is het meisje, Cleo, zij is styliste en kleed alle acteurs in de films van papa, met groot ongekend succes overigens. Door haar mengelmoes van ditjes en datjes, blinkend nieuwe dingen en gevonden op zolder zoi heeft ze een geheel eigen look kunnen doorvoeren die nu ook in het voorzichtige straatbeeld gedragen word. Door de gekregen kans van haar vader mag zij straks de grootste sterren op aarde gaan kleden zo-
als zij het wil. Klinkt dat niet vet ? De jongste is een jongen, Martin, hij heeft drie banen om zijn weg van hier te kunnen bespoedigen. Een slingerende krant-
tenwijk, als menselijke afwasmachine en sleutelend in Barry's oldtimershop. Het hele filmgebeuren, alle premières, elke jongere die zich al een ster waande en die er van overtuigd was nooit een vallende te worden kon hem gestolen worden. Ondanks dat hij zijn vader nog steeds onder een stolp plaatste als volkomen heilig had hij nog nooit een film van hem bekeken. Niet met vrienden, of vreemden, niet gehurd en niet in een hele grote zaal. Zelfs de meningen van de kranten, zijn bazen aan het woord of wel geïnteresseerde collega's liet hij tussen zijn oren passeren. Nein de regisseur is even gedreven in zijn vak als Tarantino. Maanden voor de shoot nodigt hij alle gekozen acteurs uit in zijn buitenverblijf in de dure heuvels hier vijf kilometer van om precies uit te leggen hoe hij de karakters ziet en wil zien. De sfeer is wisselend van zeer gefocust naar zomers handtastelijk. Om aan alle eisen tegemoet te komen lagen de bijzettafels vol fijn gerolde sigaretten, paddenstoelen, lijntjes coke, pralines in de vorm van een Pyramide, Ame-

rikaanse bubblegum, drop, zelf te smeren toastjes en beperkt belegde broodjes. Begin nooit over kappers tegen hem want dan stopt het. Hij haat ze nog erger dan documentaires over doodluie schildpadden en ezels in de achtertuin van de boer zonder boerderij. Hij is de enige die verwaaid en met ontplofte haren overal mag arriveren als een verstrooide prof. Geef hem ook geen goed bedoelde complimenten over zijn snit. Het kan hem alleen maar kribbig maken. Laat zijn voorkomen onbesproken. Ook kan je het beter niet hebben over slimme kinderen, granaatappels, spaarzegels, tandenknarsen, giraffen met nekpijn en thuisbioscopen. Heb je ze allemaal? Waar je het anders wel over kan hebben zijn grote honden, theezakjes die graag in het glas blijven hangen, zwarte lijkauto's, mooie kleren, snorren en baarden en jonge kaas. Heb je ze? Yes. Ik hoop dat je er enkele kan gebruiken. Voor welke rol wil je gaan? Wel, ik heb gehoord dat hij het boek -De reis onder de witte wereld- wil gaan verfilmen onder een andere naam, ken je dat verhaal? Bij ons was dat een verplicht te lezen boek voor het vak Nederlands. Het is 1 van de best bewaarde avonturenromans die het grote daglicht nooit haalde, tot nu. Betina had met haar slimme toet nog nooit een opgeschreven werk uitgelezen. Ze had niet genoeg verbeeldingskracht en simpelweg geduld om pagina na pagina alles af te wachten. Ze zag aan zijn enthousiasme dat de reis langsheen de wereld van de twee mannelijke hoofdpersonages, Rikkert en Blaudzun het soort verhaal was dat je vastlopende jeugd de juiste boost gaf om flink studierend verder te doen. Ik wil voor beide rollen auditie doen. Met het glas intussen drukkend op de lippen was ze nu al fier op hem. In tegenstelling tot wat je zou denken werd er niet meer geklonken op good luck, ook geen breek je been uitspraken. Het aangemeten bijgeloof zorgde voor afstandelijke vrienden. Na nog een paar gevulde glazen stond Rock als eerste op, de drank maakte haar onweerstaanbaar. Tot nog eens ergens? Ga je mij hier laten zitten met de rekening of wat? Alles is al overgemaakt via men telefoon. Ik ben door mijn rijke opvangouders goed opgevoed. Ik ga men kamer ontdekken, heeft de lady nog plannen? Flink op haar tenen getrapt omdat hij blijkbaar uitgekeken leek op haar en het gesprek stond ze recht. Wat denk je, ik heb de info binnen, time to go? Nee, ik heb een afspraak met de kotbaas en ik haat te laat komen, zelfs 1 seconde.

Geef me je nummer en ik laat je weten hoe het is afgelopen ! Als ik door jouw tips een ronde verder geraak trakteer ik je op een etentje bij de Blue Flamingo, het restaurant van acteur Bill Kerr. Deal ? Uit haar diepe decolleté , vermoedelijk iets van een D of een F haalde ze haar gepersonaliseerde kaartje. Elke Street walker, elke lokale had een rechthoekje om weg te geven. Tot later darling. Ze zweeg en baalde dat ze haar laatste dit ben ik had weggeven aan een jongen die het waarschijnlijk dik ging maken als acteur in de filmstad. Fok hem. Tien minuten te vroeg schuurde zijn rug de gevel en keek hij de gemeenschappelijke keuken binnen waar twee mannen onder de zoemende dampkap stonden te kussen. Rocco die door de drank nauwelijks nog een rem op zijn gedachten en handelingen had klopte op het venster met een plakkerige duim up. Ze schrokken alsof de Duitsers hun hadden betrappt met het maken van licht, de felste kusser stootte zijn hoofd tegen de tafellamp terwijl de ontvanger zich verslikte in zijn speeksel. De kat aaiende vrouw in het kader van de deur gaf Rocco een duim terug. De vrije liefde stond verder dan de vrije film. Maar daar ging verandering in komen met het toekomstige project. Rocco heeft nooit begrepen waarom de school dit controversiële boek zo hoog op de kalender plaatste. Het zit vol met enge, nieuwe wezens die de gekste dingen beweren. De jongens die ergens tussen vrienden en broers inzitten kussen iedereen die ze tegenkomen op hun door niemand gesteunde reis. Rocco beseftte dat als hij de hoofdrol zou krijgen, hij mannen hartstochtelijk zou moeten kussen alsof er geen morgen meer kwam. Het baarde hem nog geen zorgen maar zijn gebrek aan ervaring zou hem wel is parten kunnen gaan spelen in een verder stadium. Terwijl de eigenaar van het pand zonder haast de hoek omdraaide bedacht Rocco dat hij verplicht en licht gekleed naar een mannenplek moest gaan zonder connecties om de spanning te gaan voelen. Ben jij Rocco Dean Sommers ? Dan bent u Maarten Haainaar ? Mannen die antwoorden met een vraag, ben je zeker dat je geen geneeskunde volgt ? Nee, ik wil acteur worden, een grote, de grootste der vondelingen gelegde acteur in de wereld. Wat moet je daar op antwoorden ? Maarten wist het ook niet en draaide met de looper dan maar de maindoor open.

Ik hoop dat je er niet teveel van verwacht want het stelt niet zoveel voor, eigenlijk niks. Er is al genoeg luxe te zien in deze miljoenenstad. Buiten een paar witte muren, een doorleefde tafel, een wankele stoel en een bed waar je niks over kan zeggen staat er niks. Voor een televisie of platendraaier moet jezelf zorgen maar na tien uur moet het stil zijn. Voor feestjes en andere onzin moet je ergens anders zijn. Op de kamer mag je geen bezoek ontvangen, alleen in de keuken en de zitkamer. Er hangen geen camera's binnen maar de muren vertellen mij alles. Nog vragen knaap? Nee meneer, u kan mij de sleutel met een gerust hart overhandigen, u zal van mij geen last ondervinden. Zo wil ik het horen. Hier is hij, succes en hou je studies stil hierbinnen. De man die evengoed een buik tonende dikzak had kunnen zijn had geen lettergreep gelogen. Het tapijt krulde langs alle kanten en zocht nog een fakir, de onbeschilderde muren misten spiegels en waren beklad met de handtekeningen van studenten die hier ooit een nacht, een schooljaar, de volledige cyclus hadden verbleven. Zonder te gaan kennismaken met de verspreidde, aanwezige bewoners trok en duwde hij zijn enige deur open. Een over datum hangende kaas en wijnavond geur krulde zich ontnuchterend rond de derde zwartharige hier wonende jongen. De meisjes waren roos en blond en de jongens bruin of kaal. Zijn meegekregen glazen lach verdween volledig bij het zien van de stek die je kon vergelijken met de kamers waar toekomstige priesters hun geloof versterken. Zelfs de brutaalste moordenaars sliepen, ademden, dachten en keken chiquer. Het wit van de muur trok de aandacht weg van de pot met deksel waar je je behoefte in moest doneren en het met een grijze spreid bedekte bed leek een minuut geleden weggetrokken uit een zaal met mensen zonder papieren. De overdreven soberheid, back to basics, zorgde ervoor dat de student zich alleen nog maar met studeren kon bezig houden. Yeah right. Rocco gooide zijn schoenen twee keer tegen de muur.

Hij had ooit in een ander door de school goedgekeurd boek gelezen dat Memento, de leerling tovenaars dit telkens deed als hij een nieuwe kamer naar zijn hand wou zetten. Bij deze gebeurd. Gelukkig was er nog een uit het oog vallende kleerkast waarin de prachtige overhemden konden hangen. De invloed van het rijke gezin was alleen merkbaar aan de manier waarop hij met zijn kleren omging. Hij at liever een week droog beschuit dan een hemd te laten liggen in

de winkel. Zijn lichaam had zin om liggend te rusten maar er gutste teveel adrenaline in de kop om nu al uit te bollen. Omdat er uiteraard geen internetverbinding was in dit afstervende blokhuis trippelde hij weer de sexy street op. Op een gesigioneerde zitbank door een passerende Engelse grootheid vond hij de wereld weer op zen schermpje. In een heen en weer glinsterend zoekkadertje ging hij met de woorden- filmstad, uitgaan, favoriet, enkel, mannen en betaalbaar opzoek, 1 match gevonden. Ambiance-café Miss Freedom aan de Lodewijk-laan lokten onnodig veel rijke en excentrieke mannen van honderden kilometers ver naar hier, ondanks de toespeling naar het vrijheidsbeeld mocht er geen enkele vrouw binnen. Ook het personeel hield zich met 1 geslacht sterk. Om te bewijzen hoe serieus het team het speelde weigerde men twee overgevlogen prinsessen in een week. In een zelf gestreken overhemd, een nieuwe jeans en met fucking geile leren puntschoenen aan bestelde Rocco de goedkoopst vindbare taxi online tot voor de deur. Goedenavond meneer, of moet ik zeggen toekomstige dokter ? Zeg maar Rocco, ik vermoed dat je de weg naar de Miss Freedom wel weet te zijn ? Ik ken alle etablissementen sir, u weet dat daar alleen mannen te vinden zijn ? Als je graag in de minderheid tussen de schoon vrouwtjes zit, weet ik nog een adresje, de juiste spot voor u, dan is club Magdalena's meer iets om door te zakken ! Ik ken de eigenaar, ik kan je wel voor de helft van de prijs in het vip-ge-deelte krijgen denk ik, voor een klein footje naar mijne getweeën, wat denk je ? Ik denk dat de Miss freedom zal volstaan, als je nu vertrekt zit er nog wel een footje in. Zoals je wil meneer Rocco. Op de toonladder van de Bee Gees reden ze als over kamelenbulten het uitgaansgebied binnen. De van Las Vegas geleende verlichting gaf de stad tegen de avond aan een andere look en feeling. De chauffeur die tegen geen stiltes kon ook al deed de radio zijn best bleef de zenuwachtige Rocco volgen in de achteruitkijkspiegel. Wat is er ? Worden we achtervolgd ? Heb je ruzie met een andere taxichauffeur of ben je niet helemaal gerust in mij als persoon ? Het is gewoon dat ik het zonde vind dat gij als mooie jongen op andere jongens valt. Maar ik val niet op mannen meneer ! Hoe komt ge daar nu bij ? Omdat ik van keurig gekleed gaan hou, is dat het ? Oh, sorry, excuseert u mij, ja nee, u bent natuurlijk net nieuw komen aanwaaien, maar hier is het niet gebruikelijk dat hetero jongens die dol van de meisjes staan in mannezaken

gezien worden. Dat brengt verwarring en scherpe commentaren met zich mee. Waarom zou je daar heen gaan ? Je kan hier overal vrienden vinden, je moet er zelfs de deur niet voor uit. Ik kan je mijn reden niet zeggen, het heeft met studie te maken. Is er een ziekte op komst ? Wil je de mannen bestuderen ? Moet ik mij zorgen maken voor de rest, een nieuwe vorm van aids ? Chill mister cabdriver, er is niks gaande, het is zoals ge zegt, ik ga ze gewoon wat in de gaten houden voor de wetenschap. Hij stopte bruusk, zo bruusk dat Rocco bijna tegen de voorruit smakte. De driver die ook buiten drie rijbewijzen over de nodige reflexen beschikte hield de jonge vent tegen. Nu hebt ge geluk dat ik op gevechtssport zit hé ! Anders zat ge door het glas als een beest. Waarom stopt ge nu zo abrupt ? Ik weet het ! Ik heb je door ! Is dat zo ? Gij hebt niks met geneesmiddelen of witte jassen, laat staan met spreekuren of uit hijgende mensen. Gij wil acteur worden, is het niet ! En waarschijnlijk wil je je voorbereiden op een nog te vangen rol ! Misschien moet je wel kussen met een andere boy. Ben ik juist ? Roc knikte half. Maar wat doe je dan in een huis vol studenten geneeskunde ? Vinger op de mond. Wil je dat stil houden alstublieft ? Jij bent zo een connectie kereltje zeker ? Maar natuurlijk, denk je dat praatgrage taximannen niet kunnen zwijgen in alle talen ? Ik zal het je bewijzen.

Om toch nog zekerder te zijn gaf de nu nog zenuwachtiger geworden Rocco het dubbel aan fooi. Is dit genoeg ? Maar natuurlijk. Moet ik je ook komen ophalen ? Ik zie nog wel, ik heb je nummer, ca va ? Veel plezier en pas op voor de grijpgrage handen ! Als een door de mand gevallen persoon en de man niet eens meer aankijkend liep hij de bombastische straat in. Schreeuwerige gevels, iedereen bij de arm grijpende hippie-meisjes, recht lopende mannen op hakken, rokende kinderen die auto's mochten voorrijden of kattenbelletjes mochten doorgeven. Iedereen had iets te doen. Zelfs de moeilijk uit te roeien zwervers werden aan het werk gezet als nachtelijke stadsgidsen voor een prikkie. Bij de heren in het rood die op kinderlijke steps rondreden kon je met alle te stellen vragen terecht. De beste kregen een baan in de hoogoplopende hotels. Rocco werd er bijna door eentje omvergereden, zijn fout overigens. Hee, kijk is waar je loopt pretty boy ! Is dit je eerste keer in de rainbow streets ? Waar gaan die frisse benen heen ? De Miss Freedom sir. Ah, ben jij der zo eentje. Je zal hier opvallen knul, ik heb zelden